

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: **A. M. H. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-175016-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-175016-4/SO-2023, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 467 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci, žaloba a vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobci bylo s platností do 4. 12. 2022 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, jímž byla žalobcova dcera A. K., nar. X, státní občanka ČR (dále jen „*dcera*“). Dne 18. 10. 2022 podal žalobce Ministerstvu vnitra (dále jen „*Ministerstvo*“) žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU dle § 87o odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Ministerstvo žádost rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023, č. j. OAM-14718-25/PP-2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), zamítlo podle § 87p odst. 2 a 4 ve spojení s § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přestal v ČR pobývat společně s dcerou, a stanovilo žalobci k vycestování z ČR lhůtu 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministerstvo prvoinstanční rozhodnutí odůvodnilo skutkovým závěrem, že žalobce v ČR s dcerou trvale nepobývá a podniká v Egyptě, kde má i svou rodinu.
2. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které odůvodnil podáním ze dne 29. 10. 2023 tím, že se počátkem září 2023 přestěhoval do ČR, kde trvale pobývá a pečuje dceru. Žalobce potvrdil, že dříve účel pobytu neplnil, ale nežádoucí stav již odstranil.
3. Žalovaná v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaným napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce přestal s dcerou pobývat v ČR, přijíždí do ČR nepravidelně, trvale žije v Egyptě, kde podniká a má rodinu. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty je řízením ovládaným dispoziční zásadou, a proto byl žalobce povinen prokázat splnění podmínek pro prodloužení doby její platnosti. Žalobce však své tvrzení o přestěhování se do ČR za svou dcerou a soužití s ní neprokázal, a proto k němu žalovaná nemohla přihlídnout. Podle žalované se žalobce sám rozhodl, že odcestuje z ČR do své domovské země, pobyt mimo ČR tak nebyl důsledkem důvodu nezávislého na žalobcově vůli.
4. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona s. ř. s. Jediným žalobním bodem žaloby byla námitka, že žalovaná nezohlednila novou skutečnost dle § 82 odst. 4 ve spojení s § 3 správního řádu v podobě odvolacího tvrzení, že žalobce přesídlil do ČR, kde žije se svou dcerou a pečuje o ni. Žalobce potvrdil, že v průběhu řízení před Ministerstvem pobýval v Egyptě, ale zdůraznil, že v době po vydání prvoinstančního rozhodnutí přesídlil do ČR. Přesídlení do ČR jakožto faktický stav nebylo lze přitom prokázat listinami, ale jen šetřením v místě bydliště dcery a žalobce, které nemohl obstarat žalobce, ale měl jej zajistit správní orgán. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce neprokázal své odvolací tvrzení, že po vydání prvoinstančního rozhodnutí přesídlil do ČR, a proto k tomuto tvrzení žalovaná nemohla přihlídnout. Podle žalované si lze stěží představit, že žalobce v současnosti žije v ČR, když má v Egyptě rodinu a podniká tam. V místě hlášeného pobytu žalobce v Plzni bylo při pobytové kontrole zjištěno, že zde žalobce nebydlí. Protože žalobce neprokázal, že žije v ČR s dcerou, nevyvrátil důkazy svědčící o nesplnění podmínek pro prodloužení platnosti pobytové karty. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem nevyslovil nesouhlas (nevyjádřil se k výzvě soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 62 A 1/2024-16, doručené mu téhož dne) a žalovaná s rozhodnutím bez jednání souhlasila výslovně ve vyjádření k žalobě.
7. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rozumí rodinným příslušníkem občana Evropské unie jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
9. Podle § 87o odst. 2 věty třetí zákona o pobytu cizinců je povinen požádat rodinný příslušník občana Evropské unie o prodloužení platnosti pobytové karty před skončením platnosti této karty.
10. Podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců je povinen žadatel k žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty předložit mj. doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie.
11. § 87p odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo dobu platnosti pobytové karty neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f.
12. Podle § 87f odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců ukončí ministerstvo přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.
13. Se zohledněním výše uvedené právní úpravy činí soud na půdorysu posuzované věci první dílčí závěr, že Ministerstvo bylo oprávněno žádost žalobce zamítnout v případě skutkového zjištění, že žalobce na území nepobývá společně s dcerou, resp. o ni na území nepečuje [viz § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 87p odst. 2 větou první ve spojení s § 87f odst. 1 větou druhou zákona o pobytu cizinců].
14. Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
15. § 82 odst. 4 správního řádu stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

16. O uplatnění zásady koncentrace ve věcech pobytu cizinců není sporu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023, č. j. 8 Azs 168/2021-54, bod 22, nebo ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2413/22, bod 11).
17. Pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 362/2018–37, bod 23).
18. Z toho vyplývá, že úkolem odvolacího správního orgánu je přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. přezkum jeho správnosti, kdy pro takový přezkum je rozhodující skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí odvolacího orgánu s následující výjimkou: Odvolací orgán nepřihlíží k novým skutkovým odvolacím tvrzením ani k novým odvolacím důkazním návrhům, ledaže je účastník nemohl uplatnit dříve.
19. V posuzované věci bylo nové odvolací skutkové tvrzení o soužití a péči o dceru ze strany žalobce, započatým teprve v průběhu odvolacího řízení, relevantní pro posouzení zákonnosti a správnosti prvoinstančního rozhodnutí, protože pro žalovanou byl rozhodný skutkový stav ke dni vydání jejího (napadeného) rozhodnutí. V druhém kroku bylo zapotřebí posoudit, zda byly splněny aplikační podmínky výše uvedené výjimky, tj. zda žalobce mohl předmětné nové skutkové tvrzení uplatnit dříve.
20. Soud tak činí druhý dílčí závěr, že žalovaná nebyla povinna přihlédnout k novému skutkovému tvrzení žalobce (o započetí soužití a péče o dceru po vydání prvoinstančního rozhodnutí) jen tehdy, pokud toto tvrzení žalobce mohl uplatnit dříve.
21. Od případu, kdy odvolací orgán nepřihlédne ke skutkovému tvrzení účastníka, je nutno odlišovat případ, kdy skutkové tvrzení posoudí jako neprokázané. Závěr o neprokázání skutkového tvrzení totiž nelze učinit bez toho, že k němu správní orgán přihlédne.
22. Řízení o prodloužení doby platnosti pobytové karty je řízením o žádosti cizince (viz § 87o odst. 2 věta třetí zákona o pobytu), které je ovládáno dispoziční zásadou. Cizinec má proto předložit všechny potřebné doklady a tvrdit relevantní informace. Břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění, neboť relevantními informacemi disponuje žadatel. Žadatel je dále povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení (viz § 52 správního řádu). Povinností správních orgánů není vyzývat žadatele k doplnění dalších konkrétnějších sdělení, pokud v řízení o žádosti zjistily z jim dostupných podkladů skutkový stav v potřebném rozsahu a cizinec ohledně těchto zjištění nic nenamítal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020–27, bod 29). Pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, bod 14, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že *v řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.*
23. Současně je však správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Naplnění zásady materiální pravdy znamená zjistit

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, bod 15). V souladu se zásadou materiální pravdy má správní orgán povinnost z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 7 Azs 322/2022-40, bod 16).

24. Soud tak činí třetí dílčí závěr pro případ, že nebyly splněny podmínky pro *nepřihlédnutí* k novému odvolacímu skutkovému tvrzení žalobce (o započetí soužití a péče o dceru po vydání prvoinstančního rozhodnutí): Žalovaná byla povinna, pokud měla o věrohodnosti tvrzení žalobce pochybnosti, buď sama z vlastní iniciativy toto relevantní skutkové tvrzení dokazováním ověřit, nebo vyzvat žalobce, aby své skutkové tvrzení prokázal. Žalovaná totiž měla postupovat tak, aby byly důvodné pochybnosti o skutečnosti, která byla pro rozhodnutí o žádosti právně významná, v průběhu řízení odstraněny, a byl zjištěn stav věci tak, aby umožnil zákonné rozhodnutí ve věci.
25. Výše popsaná právní východiska vedla soud k závěru o důvodnosti žaloby žalobce.
26. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce je otcem dcery a že důvodem pobytového oprávnění uděleného žalobci byla skutečná péče o dceru, mladší 21 let. Vzhledem k žalobním tvrzením mezi účastníky nebylo dále sporu o tom, že v průběhu řízení před Ministerstvem žalobce nepobýval v ČR se svou dcerou a nepečoval o ni. Z žaloby vyplývalo, že žalobce nezpochybňuje ani správnost skutkových zjištění Ministerstva (že o dceru na území nepečuje), ani jejich právní posouzení Ministerstvem (že je vzhledem k tomu dán zákonný důvod pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty). Z uvedeného ve spojení s prvním dílčím závěrem vyplývá, že žalobce nespornuje správnost ani zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná nezpochybňovala (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí), že žalobce uplatnil nové odvolací tvrzení, že přesídlil do ČR, kde žije se svou dcerou a pečuje o ni (dále jen „*nové odvolací tvrzení*“). Žalobce v žalobě nespornoval, že v odvolání nenavrl žádný důkaz k prokázání nového odvolacího tvrzení.
27. Mezi účastníky bylo sporné pouze to, zda nezákonnost napadeného rozhodnutí mohla způsobit žalovaná tím, že nezohlednila nové odvolací tvrzení žalobce, resp. že k novému odvolacímu tvrzení žalovaná neprovedla dokazování. Žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že k novému odvolacímu tvrzení nepřihlédla, protože ho žalobce neprokázal. Nosným důvodem napadeného rozhodnutí tedy bylo to, že žalobce neprokázal své nové odvolací tvrzení.
28. Soud však výše vysvětlil, že závěr o neprokázání jakéhokoli nového skutkového tvrzení nemůže být důvodem k tomu, aby k němu odvolací orgán *nepřihlédl*. Odvolací orgán smí k novému skutkovému tvrzení nepřihlédnout jen tehdy, pokud dospěje k závěru, že ho mohl odvolatel uplatnit dříve, a tento svůj závěr ve svém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodní. V takovém případě je otázka prokázání nového skutkového tvrzení zcela bezvýznamná (viz druhý dílčí závěr výše).
29. Současně platí, že neučinila-li žalovaná v napadeném rozhodnutí závěr, že žalobce mohl nové skutkové tvrzení žalobce uplatnit dříve (což neučinila), byla žalovaná povinna, pokud o věrohodnosti nového skutkového tvrzení žalobce pochybovala, buď sama z vlastní

iniciativy toto relevantní skutkové tvrzení dokazováním ověřit, nebo vyzvat žalobce, aby své skutkové tvrzení prokázal (viz třetí dílčí závěr výše). Takto však žalovaná nepostupovala a žalobní námitka, která to žalované vytkla, tak byla důvodná.

30. Soud uzavírá, že žalovaná pochybila, pokud z toho, že žalobce nové skutkové tvrzení neprokázal, dovodila, že k němu nemusí přihlížet. Žalovaná si nejprve měla ujasnit, zda k novému skutkovému tvrzení žalobce má přihlížet, kdy pro toto posouzení je bez významu, zda ho žalobce prokázal. Pokud by žalovaná dospěla k závěru, že žalobce mohl nové skutkové tvrzení uplatnit dříve, byla povinna tento svůj závěr ve svém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit (a otázkou jeho prokázání nebylo nutno se zabývat). V opačném případě byla žalovaná povinna k novému skutkovému tvrzení žalobce přihlídnout, a měla-li o jeho věrohodnosti pochybnosti, měla v souladu se zásadou materiální pravdy k němu vést z vlastní iniciativy dokazování, nebo žalobce k jeho prokázání vyzvat. Nosný důvod napadeného rozhodnutí tak nemůže obstát, neboť je zatížen procesní vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
31. Soud dodává, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, jaké právní konsekvence (jakou relevanci pro její rozhodnutí) měl mít její závěr na str. 5 napadeného rozhodnutí, že odcestování žalobce z území bylo výsledkem jeho uvážení. Stejně nesrozumitelným byl pro soud závěr žalované na téže straně napadeného rozhodnutí, že tím, že žalobce neprokázal své soužití s dcerou na území, nevyvrátil důkazy svědčící o naplnění důvodů pro neprodloužení pobytové karty – žalobce netvrdil neexistenci důvodů pro zamítnutí své žádosti Ministerstvem, tudíž neměl důvod jejich existenci ani důkazy vyvracet. Poměry žalobce po vydání prvoinstančního rozhodnutí nebyly dokazováním zjišťovány (a logicky ani zjištěny v řízení před Ministerstvem prokázány býti nemohly).
32. Žalovaná ve vyjádření k žalobě tvrdila, že si lze stěží představit, že žalobce žije v ČR se svou dcerou, když má v Egyptě rodinu a podniká tam a v místě hlášeného pobytu žalobce v Plzni podle pobytové kontroly žalobce nebydlí. Argumentace žalované však pominula, že (žalobcem nesporené závěry) o jeho bydlišti a podnikání v Egyptě a nepobývání v Plzni byly učiněny ve vztahu k době před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce však v řízení před žalovanou uplatnil nové tvrzení, že se situace změnila a že se přestěhoval do ČR a zde pečuje o dceru. Pokud by žalovaná chtěla při posouzení žalobcovy žádosti zohlednit v jeho neprospěch tu skutečnost, že žalobce bydlí a podniká v Egyptě i po vydání prvoinstančního rozhodnutí, musela by to prokázat (srov. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaná ale nijak nezjišťovala, zda žalobce i po září roku 2023 v Egyptě stále podniká, ani nic nezjišťovala o kvalitě a intenzitě žalobcových rodinných vazeb v Egyptě či bydlišti v Plzni.
33. Soud podotýká, že mu nepřísluší předjímat, jaký může mít vliv případné prokázání žalobcovy tvrzení o jeho soužití s dcerou na území ČR na výsledek řízení o žalobcově žádosti. Úkolem soudu v projednávané věci bylo v rozsahu žalobního bodu přezkoumat, zda žalovaná napadeným rozhodnutím nebo postupem vedoucím k jeho vydání nezkrátila žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. Soud shledal, že žalovaná postupovala při vydání napadeného rozhodnutí nezákonně a zkrátila žalobce na jeho právech, neboť v rozporu s § 3 správního řádu nezjistila skutkový stav dostatečně. Žalobcovu odvolací námitku o změně místa pobytu, přesídlení do ČR a soužití s dcerou totiž žalovaná, aniž odůvodnila výjimku ze zásady koncentrace řízení, považovala za přípustnou, avšak tvrzení nepovažovala za prokázané, aniž by před učiněním takového závěru žalobce alespoň vyzvala k jeho prokázání či se jej sama pokusila z úřední povinnosti objasnit. Role soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je přezkumná. Soud „pouze“ přezkoumává správním orgánem zjištěný skutkový stav a jeho právní kvalifikaci, v pravomoci soudu není originárně zjišťovat skutkový stav a právně jej kvalifikovat. Jinými slovy, soud nemůže být tím prvním, kdo zjistí skutkový stav a právně jej kvalifikuje. V opačném případě by nahrazoval činnost správních orgánů, což by hrubě narušilo dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 80). Stejně tak soud není oprávněn nahrazovat důvody napadeného rozhodnutí jinými důvody, na základě kterých by snad výrok napadeného rozhodnutí mohl obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 8 Azs 419/2018-60, bod 28).

34. Žalovaná v řízení o žalobcově žádosti postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a nezjistila dostatečně skutkový stav, a proto soud zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.) – k tomu soud odkazuje zejména na body 30 až 32 tohoto rozsudku.
35. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

III.

Náklady řízení

36. Výrokem II tohoto rozsudku soud přiznal procesně úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
37. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 14 467 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 10 467 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], odměna za 1 úkon právní služby po 1 550 Kč [sepis návrhu na odkladný účinek žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 4 As 493/2019–29, bod 31], 3 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 1 817 Kč. Dále jde o zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a v částce 1 000 Kč za návrh na odkladný účinek žaloby [položka 20 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].
38. Lhůtu k zaplacení náhrady nákladů řízení soud určil podle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 a § 54 odst. 7 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat. Platební místo soud určil podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jestliže kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (srov. § 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 20. května 2024

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.